

Arrest

nr. 294 015 van 11 september 2023
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2022 dient verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juni 2022 verklaart het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek onontvankelijk. Bij arrest nr. 283 622 van 19 januari 2023 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing.

Op 31 januari 2022 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 12 mei 2023 verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing.

Op 12 mei 2023 beslist de gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Het beroep tegen de voormelde beslissing is gekend onder het rolnummer 295 170.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.01.2022 werd ingediend door :

*K. B., R. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Iran
geboren te Kerman op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 27.09.2019 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 08.03.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 31.05.2021 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 23.11.2021 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het CGVS. Op 15.04.2022 werd het beroep verworpen door de RVV. Op 04.05.2022 diende betrokkene een derde VIB in. Deze werd op 27.06.2022 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het CGVS. Op 25.01.2023 werd het beroep verworpen door de RVV. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 11 maanden voor het tweede VIB en iets minder dan 9 maanden voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt de lange behandelingsduur aan van haar procedures. Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Betrokkene haalt aan het oneens te zijn met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd en verwijst naar haar afgelegde bijkomende verklaringen dd. 20.07.2021. Echter, het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van een VIB of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

De aangehaalde elementen van betrokkene (dat ze een buitenechtelijke relatie had, haar familiale situatie en in het bijzonder de rol die haar vader heeft gespeeld in haar leven, de vrees voor haar vader en haar tante, dat haar vader reeds en moord zou hebben gepleegd, dat haar tante en vader een zedendossier verzamelen tegen haar, de eerwraak die haar vader zou wensen te nemen tegen haar, dat haar tante werkzaam is bij de politie/sepah, het attest dat zij in behandeling is bij een therapeut) kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De ingeroepen elementen werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene benadrukt dat in het Iraanse straf(proces)recht voorzien is dat een rechter op basis van zijn “eigen inzicht” kan vaststellen dat er sprake is van een buitenechtelijke relatie en op basis hiervan een veroordeling kan uitspreken, waardoor er geen procedurele waarborgen zouden zijn. Betrokkene haalt verder aan dat vrouwen een groter risico lopen beschuldigd en veroordeeld te worden voor overspel vanwege ene negatief stigma in verband met de seksualiteit van vrouwen, discriminerende wetten,

oneerlijk processen en de maatschappelijke acceptatie van 'eerwraak'. Echter, betrokkene legt hier geen bewijzen van neer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Dit kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien verklaarde het CGVS dd. 14.09.2020 het volgende: "Wat betreft de straf die u aanhaalt die er in Iran staat op het hebben van een buitenechtelijke relatie, namelijk zweepslagen en een gevangenisstraf, dient er gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat de bewijslast bijzonder zwaar is in deze procedure. De bewijslast stelt dat de betrokken persoon in kwestie zelf vier maal voor de rechtbank dient te getuigen, ofwel dat er twee mannelijke en vier vrouwelijke rechtvaardige getuigen moeten zijn, die de feiten zelf hebben waargenomen. Hun verklaringen moeten daarbij overeenkomen en op hetzelfde moment worden afgenomen. Een derde mogelijkheid die door de Iraanse wetgeving wordt voorzien is 'het eigen inzicht van de rechter'. Hierbij kan de religieuze rechter volgens zijn eigen kennis en inzicht een uitspraak doen. De wet bepaalt echter dat de kennis van de rechter moet voortkomen uit een vorm van bewijs. Door deze hoge bewijslast worden dossiers waarin er sprake is van een buitenechtelijke relatie zelden voor het gerecht gebracht. Zoals hierboven aangehaald, blijkt uit uw verklaringen niet dat u aan deze bewijslast zou voldoen."

Betrokkene haalt aan niet te kunnen rekenen op de bescherming van de nationale autoriteiten in het geval van een terugkeer naar Iran. Echter, betrokkene legt hier geen bewijzen van neer. De loutere en blote bewering dat betrokkene niet kan rekenen op de bescherming van de nationale autoriteiten volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verklaart dat, indien zij moet terugkeren, ze haar leven dat zij reeds langdurig in België heeft opgebouwd moet achterlaten, zowel op economisch (werk) als sociaal vlak. Hierbij dient gemeld te worden dat het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het herkomstland geenszins impliceert dat haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

De overige aangehaalde elementen (het onafgebroken verblijf in België sinds 23.09.2019, haar intentie om verder deel uit te maken van het Belgische gemeenschapsleven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet gewezen op de lange duurtijd (behandelingsperiode) van haar (drie) verzoeken tot internationale bescherming. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing een overzicht gegeven van (de data van) de verzoeken tot internationale bescherming: “Op 27.09.2019 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 08.03.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 31.05.2021 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 23.11.2021 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het CGVS. Op 15.04.2022 werd het beroep verworpen door de RVV. Op 04.05.2022 diende betrokkene een derde VIB in. Deze werd op 27.06.2022 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het CGVS. Op 25.01.2023 werd het beroep verworpen door de RVV” (stuk 1). Daarbij wees verzoekster op haar ononderbroken langdurig verblijf en de lange behandelingsduur van haar eerdere verblijfsaanvragen, met name de verzoeken om internationale bescherming. Zij gaf aan dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar Iran aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoekster betwist niet dat de duur van de procedures haar niet automatisch een verblijfsrecht verleent, maar wijst erop dat zij zich gedurende deze periode van legaal verblijf heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Verzoekster heeft immers langdurig een legaal verblijf gekend gedurende de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. Dit werd door verzoekster aangehaald als een buitengewone omstandigheid. Deze elementen werden ten onrechte niet op een zorgvuldige en redelijke manier betrokken door verweerder in de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing. De gemachtigde beperkt zich er immers toe te stellen dat de behandelingsduur van een verzoek tot internationale bescherming ipso facto geen recht op verblijf geeft. Meer nog, vervolgens stelt de gemachtigde dat: “Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook” (stuk 1). Verzoekster betwist niet dat de duur van de procedures haar niet automatisch een verblijfsrecht verleent, maar wijst erop dat zij zich gedurende deze periode van legaal verblijf heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Verzoekster heeft immers langdurig een legaal verblijf gekend gedurende de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming. Dit werd door verzoekster aangehaald als een buitengewone omstandigheid, maar door verweerder werd hiermee geen afdoende rekening gehouden. Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zou als gevolg hebben dat verzoekster zou dienen terug te keren naar Iran. Verzoekster gaf evenwel aan, in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming, welke motieven een terugkeer verhinderen. Deze elementen werden door verzoekster ook opgeworpen als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde dat deze elementen, omwille van de weigering van het verzoek tot internationale bescherming, niet kunnen aanvaard worden als “buitengewone omstandigheden”: “Betrokkene haalt aan het oneens te zijn met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd en verwijst naar haar afgelegde bijkomende verklaringen dd. 20.07.2021. Echter, het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf kan geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van een VIB of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.” (stuk 1). De gemachtigde sluit deze elementen derhalve uit als buitengewone omstandigheid zonder evenwel na te gaan of het gaat om “elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties”, hetgeen in strijd is met artikel 9bis Vreemdelingenwet. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet (eigen accentuering) stelt hierom als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Een beoordeling werd hiertoe niet gemaakt door verweerder. Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar langdurig verblijf in het Rijk en het feit dat zij in de Belgische samenleving zou zijn geïntegreerd. Verzoekster stelt dat de gemachtigde haar asielmotieven onterecht als buitengewone omstandigheden zou hebben verworpen.

De kritiek van de verzoekster kan niet worden gevolgd.

Verzoekster verwijst naar de lange duurtijd van haar drie verzoeken om internationale bescherming, waarbij zij aangeeft dat *“zij zich gedurende deze periode van legaal verblijf heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving”*.

Met betrekking tot de lange behandelingsduur van de procedures wordt door de gemachtigde gemotiveerd dat het feit dat er vertraging, zelfs indien dit onredelijk lang zou zijn, werd opgelopen in de behandeling van het dossier verzoekster niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Verzoekster behoort te weten dat haar aanwezigheid in het Rijk louter gedoogd werd in afwachting van een definitieve beslissing omtrent de door haar ingediende verzoeken. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld: *“Op 27.09.2019 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 08.03.2021 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 31.05.2021 diende betrokkene een tweede VIB in. Deze werd op 23.11.2021 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het CGVS. Op 15.04.2022 werd het beroep verworpen door de RVV. Op 04.05.2022 diende betrokkene een derde VIB in. Deze werd op 27.06.2022 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het CGVS. Op 25.01.2023 werd het beroep verworpen door de RVV. De duur van deze procedures – namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 11 maanden voor het tweede VIB en iets minder dan 9 maanden voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Betrokkene haalt de lange behandelingsduur aan van haar procedures. Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.”*

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde haar asielmotieven als buitengewone omstandigheden zou hebben verworpen zonder na te gaan of de uitzonderingsregel van artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;”

Verzoekster heeft geen belang bij haar kritiek. Uit de weigeringsbeslissingen van het CGVS blijkt dat het niet zo is dat de verzoeken van verzoekster werden afgewezen omdat er elementen werden aangehaald die vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoekster met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC